

Insurgència i separatisme

written by Eduard Vinyamata | 5 de desembre de 2023

En aquests darrers anys, com a mínim dos presidents de la Generalitat han proclamat la independència de Catalunya i fa poc se celebrà un referèndum en el qual la independència va treure la majoria. La majoria parlamentària es diu independentista i tot plegat continuem igual. Alguns dels que es diuen independentistes són partidaris de pactar la llibertat amb l'Estat espanyol, altres no fan res per ser lliures, es limiten a fer declaracions estèrils.

El que cal no són més manifestacions multitudinàries que sempre són desateses. Ja n'hem fet prou de simbologies. Ara toca implementar la independència pràctica. La separació d'Espanya, l'acció sobirana, concreta. Sense traumes, tranquil·lament. Amb Espanya mantindrem aliances i bones relacions des de la llibertat i el respecte mutu.

En l'àmbit econòmic, la manera de procedir és externalitzar l'economia. El separatisme fiscal. Portar les empreses i les persones a cotitzar en altres països, i si són paradisos fiscals, millor. O, per exemple, promoure l'adhesió a empreses energètiques i de tota mena que siguin netament catalanes i que s'adhereixin als principis polítics netament catalans.

En l'àmbit de la justícia, s'hauria de crear un sistema propi i fonamentar-ho en l'adhesió voluntària no pas en la imposició com és el sistema espanyol. Durant un temps prevaldrà la justícia espanyola i francesa però haurem posat les bases de la nostra pròpia justícia democràtica.

Pel que fa a les relacions internacionals no costaria gaire posseir, d'entrada, un web en diverses llengües i allotjar-la on l'Estat espanyol i francès no pugui intervenir, o internacionalitzar les nostres entitats privades i prescindir de les falses federacions espanyoles.

Plantejar i desenvolupar alternatives internacionals a una Unió Europea fonamentada en els estats construint una Confederació de Nacions i Pobles europeus. La Unió Europea està en crisi, és cara i poc operativa. Amb l'ajut de les noves tecnologies es pot resoldre molt millor.

Exigir a Espanya i a França el reconeixement, respecte i ensenyament a tot l'estat de les llengües insonoritzades com el català.

I encara un altre suggeriment entre molts més dels que es podrien plantejar. La nacionalitat catalana cal que sigui, a més de per naixement, per adopció, sempre i quan es segueixi una formació estricta on s'aprenquin a conèixer la llengua i la cultura catalanes i el respecte a les tradicions, costums i lleis catalanes. Això no cal que sigui reconegut per cap instància administrativa pública sinó que siguin les entitats civils (empreses, sindicats, partits polítics, associacions culturals, etc.) les que reconequin la sobirana catalana formalment.